

Orkestret ved et af de første arrangementer.
K.C. Larsen, Poul Petersen, Erik Larsen, Sophus Jensen,
Verner A. Andersen, Sv. Graae, Kaj Bjerre, Vagn Jacobsen, Peter Nielsen
Poul Larsen.

Orkesteret på vej gennem Zweibrücken i 1969 under den første Tysklandstur. Her spillede vi for vort vel nok største publikum nogensinde. Tusinder af mennesker stod langs gaderne for at følge det kilometerlange optog. På denne tur var vi bl.a. ledsaget af tidligere turistchef Poul Skytte Olsen og dyrlæge Erik Mikkelsen, der er ***ophavsmand bag dette billede.***

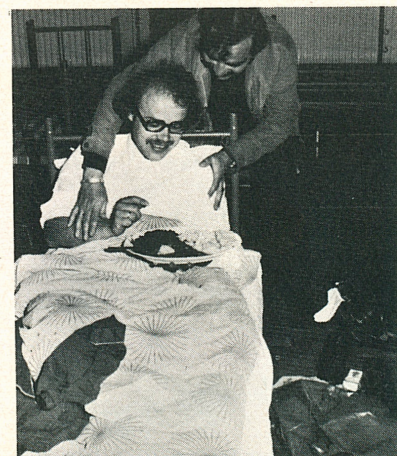

NYKØBING STADSORKESTER

1937 - 1977

Indholdsfortegnelse

Billeder
Erik Mikkelsen,
Lisbeth Nielsen o.a.

En kan vel blive lidt træt og sove fra middagsmaden. Så er det rart, at vennerne tænker på en.

Hvorfor?

Ja, hvorfor gøre så meget stads ud af, at Nykøbing Sjælland Stadsorkester, som det nu hedder, har 40 års jubilæum. Fordi det i sig selv er bemærkelsesværdigt, at man i en by med et lille opland, har kunnet holde liv i et amatørorkester i så lang tid. Men også fordi vi alle har behov for en gang imellem at standse op og se tilbage på det, der var forud.

Grunden til orkesterets levedygtighed skal dels findes i ihærdige og initiativrige enkeltpersoners stræben for orkesterets ve og vel, og dels i det sammenhold og kammeratskab, musikken giver dens udøvere. Det er dette sammenhold, der får musikere til at køre langvejs fra for at komme til øveaftener og koncerter, til at flytte ferier og fridage til fordel for vigtige orkesterarrangementer og til stædigt at blive ved selv i nedgangstider.

Vi håber med dette skrift at kunne formidle lidt af det, der gør at vi selv holder så meget af orkesteret. Skriftet gør ikke krav på at være et historisk kildeskrift, men vi har forsøgt at videregive små glimt fra orkesterets virke og dagligdag.

Ole Villum Neerup

Lidt beretning om Nykøbing Sj. Amatørorkester *i svøb.*

Hvad der er musik for en, er støj for en anden – og omvendt.
(Storm P.)

Nykøbing Sj.Amatørorkester er vokset ud af en samling unge musikudøvere, der havde deres prøver i et hjem yderst på Vesterbro her i byen. Det var inden der var tænkt på Miljøstyrelse og -ministerium, og inden man kendte begrebet »støjforurening«.

De unge mennesker gik til sagen, og larmen i stuen, hvor man øvede, antog ofte utilstedelige højder. Ruderne klirrede, og stortrommens dumpe lyd trængte med larmen ind i stuerne hos kvarterets beboere. Når den voldsomme udfoldelse skulle forsvares, brugte man den trøstende vending: »De er jo kun amatører«.

Som bekendt er det lysten, der driver værket, -kærlighed til sagen, og i den forbindelse må det med, at ordet amatør har sin rod i ordet »amour«. Den kendsgerning forklarer en del.

Det hjemlige musikliv tog fra den beskedne begyndelse et mærkbart opsving, og ganske mange har gennem årene haft deres plads i orkesterets rækker.

Som nævnt var det under beskedne former orkesteret virkede de første år. Det bestående F.D.F.-orkester suppleredes ved en Sct. Hansfest på

Jakob Kjær Petersen, Egon Jensen, Kaj Bjerre, Vagn Johansen, Gunner Andersen, Ib Paulus Nielsen, Ove Madvig, Erik Larsen. På Kongeengen.

S.N.S. med nogle andre musikudøvere, og det blev starten til egentlig samling om udvidelse af virkeområde.

Som bekendt er traditionen af medvirken ved Sct. Hansfesten på S.N.S. holdt i live.

Orkesterlederen havde på dette tidspunkt opmærksomheden vendt mod de mange amatørorkestre ud over hele landet, og som et forsøg på at opnå nærmere kontakt mødtes man i Nykøbing med Hørve og Eskebjerg K.F.U.M.-orkestrene til stævne.

Om dette skrev de lokale blade, at det var ikke så få tilhørere der nød den sjældne oplevelse at høre et stort hornorkester i Nykøbing. Amatørblæsere fra de nærmeste byer, skilte sig nydeligt fra deres opgave og høstede meget bifald for de smukke numre.

Initiativet til samling af alle amatørmusikere i landet fandt genklang, og d. 13.-14. marts 1948 samledes man til kongres i Århus hvor D.A.O. (Dansk Amatør Orkesterforening) blev en kendsgerning.

Amatørorkesterets virke.

Den lokale turistforening fandt hurtigt ud af, at lidt organiseret baggrundsstøj var anvendelig ved adskillige lejligheder.

Efter et arrangement på byens torv, til hvilket orkesteret havde mobiliseret musikere fra nær og fjern for at gøre så god figur som muligt, kunne

man i en lokal avis læse følgende: »Amatørorkesteret havde vovet sig frem for offentligheden til fordel for turistforeningens lodseddelsalg. Der var kommet en mængde mennesker på torvet for at overvære begivenheden. Efter at den første nervøsitet havde sat sig, blæste orkesteret på livet løs alle de kendte melodier, og høstede hjerteligt bifald.

Ved en anden lejlighed var tonen i en lokal avis lidt syrlig. Orkesteret var, på udflugt til Hillerød, i slotsgården for at give koncert. Blandt tilhørerne var ca. 500 damer fra Verdens-husmoderkongressen, der begejstret applauderede de flinke amatører. Det uniformerede orkester der bar Nykøbing byvåben på jakkerne afstedkom følgende: »Uniformen vakte betydelig interesse og på grund af halvmånen i Nykøbings byvåben blev orkesteret antaget for at være tyrkisk. Nogen rent umiddelbar turistreklame for Nykøbing Sj. kan det altså ikke synes at være- uden forklaring«. Ak nej!

På et tidligere tidspunkt var der tilrettelagt et radioprogram om Odsherred, der skulle sendes fra hotel Postgården i Holbæk. Turistforeningen havde bedt om orkesterets medvirken. Vor medvirken blev et spørgsmål om økonomi. Dette kom daværende hospitalsforvalter Mørch for øre, og han udvirkede, at der blev 100 kr. til disposition til formålet, og vi kunne medvirke. Desværre har vi af gode grunde aldrig kunnet vurdere produktet, der væltede ud i æteren.

Blandt et væld af arrangementer plukker vi en buket. Først og fremmest må man nævne turistsæsonens fredags-marcher, der havde lang levetid.

Sophus Jensen, Sv. Graae, Erik Larsen, Vagn Johansen, Arne Petersen, Erik Larsen, Kaj Bjerre, Hans Jensen, K.C. Larsen.
v.Sikringsanstalten.

Dernæst var de i sin tid så populære julekoncerter højdepunkter. Man erindrer Det kgl. teaters og andre fremragende kunstneres medvirken, og i dette selskab fik orkesteret sin opgave.

Den lokale presse lod forlyde, at det var mægtig fint selskab Nykøbing amatørorkester var kommet i, og det var faktisk imponerende, at de klarede sig så godt som tilfældet var.

Vi erindrer »Nordisk Aften«, Velgørenhedskoncert på Phønix, Asfaltballerne, »Nordens Fredsfest«, Modstandsbevægelsens parade d. 27.5.1945, orkesterrevyerne«, Besøg på skoleskibet Georg Stage »Nordens venskabsbesøg«, Landliggerkamp i Rørvig, Besøg i Guldberglejren i Audebo, Frihedsdagens markering, Besøg hos Odsinger i København, Grønlandsaften, og ikke at forglemme de utallige besøg på Amtssygehus, oplandets alderdomshjem og andre institutioner.

At være med på noderne.

Som nævnt blev det til medvirken ved mange forskellige lejligheder. I de første år forlystede man byens borgere med koncerter på torvet. Det gennem pressen i forvejen annoncerede program indeholdt, så vidt muligt, populære melodier. Ved en sådan lejlighed havde man dristet sig til at

annoncere den dengang så skattede: »Hyp lille Lotte«. Trompetisten, der skulle spille melodistemmen, var kendelig nervøs. Han gav pokker i dirigent og øvrige orkester. Han fik hurtigt listet »Lotte« over trav til fuld galop. Megen morskab hos tilhørerne, en flov smag i munden hos os andre.

Her var vi ikke rigtig med på noderne.

Kønsrolle.

Længe før kvindeår og kønsrolledebat bragte sindene i oprør, optoges en ung »dame« i orkesteret. Orkesteret medvirkede ved børnedyrskue i Høve skov, og »damens« tilstedeværelse vakte så megen interesse, at Billedbladet i sin reportage bragte nærbillede af den kvindelige basunist.

Uniformering.

Allerede i de første år luftedes tanken om uniformering af orkesteret. Daværende formand for turistforeningen, stationsforstander Windeløv, syslede med tanken om en kopi af den gamle borgervæbnings uniform. Det viste sig at ville blive en særdeles bekostelig affære at realisere planen, og som foreløbig løsning blev nogle landsoldatuniformer lejede for en sæson. Hovedbeklædningen, en chapeau, ubehagelig at bære, mindede meget om den hovedprydelse cirkusheste sædvanligvis udstyres med.

Grethe Kolbe dirigerer.
På Kongeengen.

Heldigvis fandt uniformeringen sin løsning og fik et mere sædvanligt snit. Tanken om en uniform som tidligere tiders borgervæbning, kunne sikkert have vakt opmærksomhed ud over det sædvanlige.

Knald eller fald.

Der var en del besværligheder med at holde liv i orkesteret de første år. Ikke mindst var der problemer af økonomisk art, der mindskedes da støtteforeningen var en kendsgerning. Forskellige arrangementer blev iværksat, og disses succes gav et godt økonomisk rygstød. Iøvrigt var det måske netop disse omstændigheder, der gav det gode sammenhold.

På en anden front dukkede vanskeligheder op. Orkesterets aktivitet på mange områder bragte modsætningsforhold til den stedlige orkesterforening. Korrespondance frem og tilbage om sagen gav intet positivt resultat, hvorimod man opfordrede amatørorkesteret til omgående at indstille sit virke.

I dag består der, takket være vore landsorganisationers forhandlinger, et godt forhold parterne imellem.

Den stedlige musikdirektør tog dog senere initiativ til oprettelse af et hjemmeværnsorkester med flere af vore folk som deltagere. Splittelsen

blev af kort varighed, og de, der havde været på »gæstespil«, vendte hjem til folden igen.

Episoder.

Nogle orkestermedlemmer vil kunne berette om oplevelser af højst forskellig art, som hører med til billedet af de forskellige aktiviteter medlemsskab medførte. Her skal berettes om et par stykker i de ubehagelige besættelsestider.

Mange erindrer endnu de lokale forhold i besættelsestiden, og vil huske hotel Phønix's opgave som hovedkvarter for tyskerne, der her havde samlet en del mandskab.

En aften var orkesterets dirigent på vej ad Svanestræde mod Holtets plads med kommuneskolen som mål. En provokation fra ungdommelige elementers side, satte et vældigt skyderi igang. Soldater løb råbende fra hotellet op gennem haven, idet de samtidig skød vildt omkring sig. Enhver, der befandt sig i skudlinie, gjorde klogt i at gøre sig så flad som muligt. Tyske soldater nåede frem, hvor orkesterlederen befandt sig, og komman-

Fra tuba'n og v. om.
Flensted Andersen, Peter Nielsen, Leif Andersen, Haslund Jensen, Poul Larsen, K.C. Larsen.
Mogens Rasmussen, Arne Petersen, Nielsen, Halvor Erdal, Erik Larsen »Denger« Nielsen, Poul Nielsen.
Hässleholmere på besøg i Nykøbing.
Amatørork. musicerer v. rådhuset.

derede denne til at stå op med oprakte hænder. En geværpibe blev stukket ham i ryggen, alt imens en anden soldat endevendte den mappe med noder, som dirigenten havde med.

Hvem der var mest nervøs, den tyske soldat med geværet eller ham, der måtte stå og mærke geværmundingens runddans i ryggen, er ikke let at sige. Orkesterets dirigent brugte sine sparsomme sprogkundskaber til at forsikre soldaterne, at han kun havde fredelige hensigter, og egentlig gerne ville til musikøvelse.

Vel ankommet til øvelseslokalet havde hans ansigtskulør åbenbart en urovækkende farve, der gjorde de fremmødte musikanter betænkelige. Man enedes om at stile mod den hjemlige arne.

Så var der noget i dagene omkring befrielsen, som også må med. Opfindsomheden var stor, når man skulle give udtryk for sin glæde. Amatørorkesteret havde besluttet sig for en rask march gennem gaderne, hvorfor man samledes i Pavillonen på skolen. Midt under forberedelserne blev skolen belejret af det tyske militær. En opstået situation havde skærpet forholdet mellem tyskerne og frihedsbevægelsen. Det tyske skyts pegede mod skolen, og geværpiber rettedes mod det lokale, hvor orkestermedlemmerne befandt sig. Samtlige tilstedeværende fandt det klogest at søge dækning under vindueshøjde. Denne foranstaltning befordrede jo ikke musikudfoldelse, hvorfor orkesterlederen måtte begive sig ud i skolegården for at forklare den unge løjtnant, der havde kommandoen, at man havde i sinde at musicere i gaderne. Med et smil foreslog han, at man gik i gang med forehavendet.

Finale.

Alt har som bekendt en ende, og det skal også dette kapitel om Amatørorkesterets første tid have. Mangt og meget mere burde måske været taget med, som også har haft stor betydning for orkesterets trivsel. Lad os da standse ved den røde tråd, der løber gennem al beretning om orkesterets virke, det gode kammeratskab. Mange belastninger har det tålt, men sammenholdet bragte det frem i en støt og rolig udvikling til gavn for medvirkende og – forhåbentlig de tusinder af tilhørere.

Jo, »mosek« er mange ting.

K.C. Larsen

Dirigenten har ordet...

Man har stillet mig spørgsmålet: »Hvordan er det som professionel musiker at være dirigent for et amatørorkester«.

Jeg kan dertil svare, at det i de fleste tilfælde er en fornøjelse at dirigere Nykøbing Stadsorkester.

Der kan være undtagelser som bekræfter reglen, som f.eks. når man har forberedt en koncert i længere tid, men den dag koncerten holdes, skal den ene tubaspiller til frisøren, den anden til Jylland og den tredie kan ikke få fri fra arbejdet. En anden gang er orkesteret fuldt besat med alle, der er bare én lille ting, der er ingen første-trompeter. Den enes oldemor fylder 100 år, den anden er altså så træt, for han har arbejdet så hårdt dagen før, og den tredie mener at »Man sgu vel nok kunne spille uden ham«.

Når man så er gået i enrum et eller andet sted og har stået og grædt og revet sig i håret, så går man frisk til den igen. Bortset fra de beskrevne tilfælde, som godt kan gøre dirigenten lidt stakåndet, må jeg sige, det glæder mig, at orkestermedlemmerne »Går til den« med stor interesse, som de gør. Det undrer mig egentlig, at en by som Nykøbing der jo ikke hører til de største i landet, har haft et stadsorkester i 40 år, således at det man i mange andre byer først nu skal til at etablere, har man haft i mange år her.

Der er nok ingen tvivl om, at det i fremtiden vil blive Danmarks befolkning mere og mere bevidst, at musik er et led i vor hverdag, men dette har man åbenbart været klar over i Nykøbing i lang tid.

Orkesteret er velbesat og spiller udmærket i øjeblikket, men vi skal tænke på fremtiden. Måske var det en ide at få startet en kommunal musikskole. Spiren er lagt med stadsorkesterets musikundervisning, men et større tilbud skal måske til. Jeg vil ønske Nykøbing Stadsorkester tillykke med jubilæet, gratulere byen med at man har haft et orkester i 40 år og samtidig påskønne og takke staden og dens styre for velvillig støtte til orkesteret.

Knud Bech

Der har altid været bud efter orkesteret til arrangementer af mange forskellige afskygninger. Fodboldkampe, byfester, dyrskuer, spejderparader, børnehjælpsdage, nationale festdage etc.etc. Orkesteret er på billedet i spidsen for et optog til et arbejderstævne på dyrskuepladsen i 1958. Forrest Ejvind Skovgård, der i mange år var en statelig tambourmajor.

I asfaltballernes tid var orkesteret en fast del af optoget. Orkesteret indledte festen med at gå gennem gaderne klokken 19, men da der så var et par timer til optoget, og da disse timer jo skulle gå på en eller anden måde, måtte man af og til støtte sidemanden ned gennem hovedgaden, når optoget drog af sted. Der går endnu sagn om en trommeslager, der med myndighed og stor energi holdt takten. Den eneste ulempe ved hele historien var, at vedkommende var sådan cirka en snes meter bag efter resten af musikerne. Mærkeligt forresten som sådanne episoder opstår i slagtøjsgruppen. Man husker fra nyere tid en triangelspillende bækkensvinger, der tabte trianglen i lyskassen ved Sjællands Bank under et forsøg på at få armene til at parere ordre. Det øverste billede, hvor orkesteret er uniformeret er fra 1959. Det nederste fra 1961.

I anledning af – – –

Ved Mogens Larsen, tidligere forretningsfører og kasserer, nu menigt aktivt medlem af Nykøbing Sjælland Stadsorkester.

Den 1. juli 1968 flyttede min familie til Nykøbing Sjælland, hvor jeg skulle tiltræde en stilling ved postkontoret. Når man søger til et nyt sted, undersøger man forinden, hvilke muligheder der det pågældende sted er for børns uddannelse m.m. Da jeg samtidig erfarede, at der i Nykøbing Sjælland fandtes et byorkester, forventede jeg umiddelbart at finde et amatørsymfoniorkester eller lignende. I stedet fandt jeg i Algade en tombola, hvori Palle Flügge stod for at tjene penge til Nykøbing Sjælland Stadsorkester. Jeg fik at vide, hvor orkestrets prøver fandt sted, og kom således fra efteråret 1968 med i Stadsorkestrets aktive rækker. Orkestret spillede på daværende tidspunkt under ledelse af Preben Beyer, som i den periode havde fået skabt et velspillende orkester. I 1969 skiftede man dirigent. Niels Krabbenhøft, som indtil da havde været orkestrets habile tubaspiller, fik overdraget dirigentstokken. Samme år drog Stadsorkestret på sit første udlandsbesøg, der gik til Zweibrücken i Saarlandet. Det blev en spændende – omend anstrengende tur, hvor Stadsorkestret høstede stort bifald for en fin indsats. Indbydelsen til besøget i Zweibrücken blev formidlet af kørerlærer Hans Jürgen Seintsch, som under et af sine mange ferieophold i Nykøbing Sjælland havde hørt Stadsorkestret spille, og fandt, at det kunne være morsomt at indbyde orkestret til at besøge sin hjemby. I turen deltog turistchef Poul Skytte Olsen, som sammen med Stadsorkestret gjorde glimrende reklame for Nykøbing Sjælland i Zweibrücken.

Efter 1969 fulgte en periode, hvor flere orkestermedlemmer rejste fra byen, og en overgang kunne Stadsorkestret knapt nok stille med et spilledygtigt orkester. Man fik dog på det tidspunkt en glimrende støtte i Stadsorkestrets tambourkorps, som blev oprettet i vinteren 1968/69. 18 piger og drenge trænede ihærdigt vinteren og foråret igennem, og kunne første gang træde offentligt frem i funklende nye uniformer ved en præsentationsmarch igennem byen og på Statshospitalet Sct. Hansaften i 1969. Tambourkorpset fik i postbudformand Svend Erik Eriksen en dygtig instruktør, som forstod at give børnene den rigtige undervisning. Ved hans afrejse fra byen blev undervisningen overtaget af Addy Jensen, som i en periode varetog instruktionen af tambourkorpset på bedste vis og til stor glæde og fornøjelse for børnene.

Man er ved at gøre sig klar til turen gennem Burg under det første besøg i 1974. Dette besøg var indledningen til det frugtbare samarbejde med Burger Spielmannszug.

Senere er der oprettet en grundskole til tambourkorpset, og undervisningen, som for tiden omfatter ca. 50 børn og unge, varetages i dag af Lis Christensen, Birthe Riis Nielsen og Steen Conrad Frederiksen.

Som afløser for Niels Krabbenhøft antog bestyrelsen i 1972 musikpædagog Knud Bech, Røsnæs, som instruktør og dirigent for Stadsorkestret. Under hans kyndige ledelse voksede orkestrets medlemsskare hurtigt, og sammenspilsaftenerne hver mandag i årets 9 måneder har siden Knud Bechs tiltræden formået at samle orkestermedlemmerne til inspirerende og gemytlig instruktion.

I foråret 1974 søgte Stadsorkestret atter kontakt med udlandet, og det blev Burg Ditmarsken, som blev målet. Byen har ca. 5.000 indbyggere og er beliggende i nærheden af Kielerkanalens udmunding ved Elben. Her fik vi kontakt med borgerforeningen, der bl.a. driver et Spielmannszug (tambourkorps), og der blev arrangeret en tur for Stadsorkestret til Burg i påsken 1974. Det blev en yderst vellykket tur, hvor iøvrigt Stadsorkesterets tyrolergruppe fik en succesfuld premiere.

Ved besøget i Burg knyttedes hurtigt venskabelige forbindelser, der har resulteret i, at Spielmannszug Burg og Nykøbing Sjælland Stadsorkester siden da årligt har udvekslet besøg, og det var en stor oplevelse at præsentere Spielmannszug Burg i Nykøbing i sommeren 1975.

Orkesteret på vej gennem Osterholz-Scharmbeck i 1976.

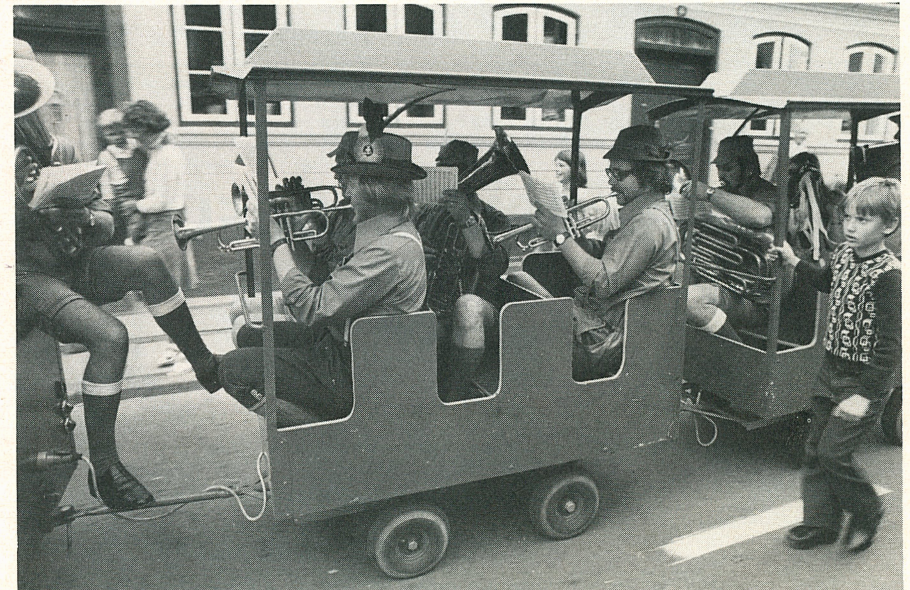
Hvis Elb-floden skulle gå over sine bredder, er det rart at være på den sikre side

Een af Stadsorkestrets store musikalske begivenheder var, da man i sommeren 1976 ved en musikkonkurrence i Burg kunne hjemføre en førstepris med udmærkelse. Ved den lejlighed høstede orkestret og dets dirigent stor ros og anerkendelse for en høj musikalsk standard.

Mit ønske for Nykøbing Sjælland Stadsorkester skal her ved dets 40 års jubilæum være, at der fortsat må være en stabil tilgang af nye aktive medlemmer, som under de kammeratlige forhold, der hersker i orkestrets rækker, vil være medvirkende til at videreføre de musikalske traditioner, der tog deres begyndelse en Sct. Hans-aften i 1937.

Mogens Larsen

I tidens løb har musikere fra orkesteret dannet grupper for sammenspil til forskellige lejligheder. En af disse grupper – den nu veletablerede tyrolergruppe – opstod spontant på et værtshus i Burg i 1974. Efter den første noget mærkværdige ekvipering i form af ballontrusser og murerkasketter (se billedet) er gruppen nu udstyret med et om ikke ægte så ihvertilfælde tyroleragtigt antræk. Billedet her er fra 1975, hvor tyrolerne underholdt på gågaden bl.a. fra mini-toget.

Det har tidligere været et stort problem at skaffe penge til orkesterets drift. Man har skaffet midler på utallige måder. Tombolaer, havnefester, gavespil, revyer, landliggerkampe o.s.v. I de senere år har kommunens økonomiske støtte og fritidslovens muligheder for at lønne instruktørerne til en vis grad lettet det økonomiske pres. Orkesteret må dog stadig lave forskellige arrangementer, der ikke har meget med musikalsk udfoldelse at gøre for at få det til at løbe rundt. Her et gavespil på Grønnehavehus julen 1964.

Det har ikke været musik altsammen

Af Jørgen Larsen (»Karseklæderen«) mangeårigt medlem af bestyrelsen

Det er nu lidt mærkeligt at skulle skrive om den underholdning, som orkesteret i årenes løb har stået for. (Altså ud over den rent musikalske forstår sig). Her sidder jeg med en gammel billet, hvorpå der står »Op med humøret« underholdning på Hotel Phønix mandag den 18. marts kl. 20. Entre 1 kr. Min hukommelse strækker sig kun 20 år tilbage, og denne lille billet er betydelig ældre, men desværre uden årstal. Det var en forløber for de orkesterrevyer, som mange kendte og ukendte borgere i Nykøbing vist aldrig glemmer på grund af de større eller mindre hip, der vankede. Mit første møde med revyen var i 1955, hvor jeg var tilskuer til en sådan og så, hvordan man lavede grin med borgerskabet til stor morskab for publikum. Dog måske mest for dem, det ikke gik ud over.

Men lad mig hellere holde mig til den del, som jeg selv har deltaget i, for i 1959 var der igen revy, og da stod jeg selv på de skrå brædder i en meget flot opsat forestilling med ialt 19 numre. Det er helt bestemt, at det var en flot opsat forestilling, for samtlige kritikere skrev dagen efter premieren, at de meget fine dekorationer faktisk var det bedste ved revyen. Det tror pokker – de var jo proffessionelt lavet af Jens Buck, Steincke og »almindelige« Olsen! Det var forresten Olsen, der skulle dekorere en raket, som

skulle sendes til Venus. Det klarede han meget flot med en dejlig nøgen pige. Men da vi protesterede (det var jo inden pornotiden), iklædte han hende straks sorte strømper, trusser og bh. Havde han dog alligevel bare ladet hende være nøgen. Men vi havde fået vores vilje, og tøsen var blevet ti gange så fræk.

Efter endeløse diskussioner og til tider drabelige skænderier havde vi fået sammensat et ret alsidigt program, og vi nåede frem til den store dag, da vi havde generalprøve om eftermiddagen og premiere om aftenen. Generalprøven var ikke det store sus, for der var nerver på over hele linjen, og det gav sig udslag i at nogle rystede, så hele skelettet klaprede, og andre hakkede tænder. Instruktøren tog det pænt. Han sagde nemlig o.k., så har vi et nummer mere på programmet, nemlig som nummer 1 »Danse Makabre«.

Men vi snød ham på det felt. Vi skulle have en bid brød inden premieren, og efter gammel skik var den første bid brød en snaps. Og den sidste bid og måske et par stykker til kunne også løbe ned af sig selv.

Hvis der endnu var nogen, der var lidt usikre, var det bestemt ikke af nervøsitet. I programmet står »Indledning v. alle medvirkende«. Det var en sang, og *alle* sang med. Jeg har så tit siden tænkt på, om der er noget, der hedder at synge efter »unoder«, for i guder hvor det lød både højt og rædselsfuldt. De næste par numre gik godt, og så var det Knud Rasch tur. Han skulle cykle ind på scenens snævre plads, men man skulle tro, han spurtede ned ad Algade. Han nåede dog at stoppe med forhjulet halvt ude over rampen. Publikum på første række var allerede ved at flygte, men Knud sagde bare: »Undskyld, jeg er lidt usikker«, og situationen udløste et latterbrøl. Midt i 2. akt da Ejvind Skovgård svævede rundt over det skønne

Odsherred på ryggen af en stor gås og sang om det sjove, han kunne se der oppe fra, skete der et teknisk uheld. Et af rebene, som gåsen hang i, sprang pludselig med et ordentligt smæld. »Så for pokker, nu er dyrlæge Vinding på jagt igen«, udbrød Ejvind, trådte ud af gåsen og sang videre, som om intet var hændt, og publikum jublede.

Dette var lidt om revyen set fra bagtæppet som vi andre oplevede den.

Endnu to revyer er løbet af stabelen efter denne. Nemlig en på »Phønix« og en på »Grønnehavehus«. I mange år har der ikke været et lokale med scene i Nykøbing. Det var måske meget godt, for så fristede det ikke til at fortsætte. Ved de sidste revyer var det faktisk så dyrt at sætte disse ting op, at det var en meget tvivlsom forretning. Når vi engang imellem er samlet til møde eller fest i orkesteret, er der gerne en, der starter med »Kan I huske«, og så kommer alle de gamle historier frem igen, indtil der er en, der siger, hvor mange emner er der til sådan noget nu. Der er mindst til 30 numre, inden vi er færdige. Når så en spørger, hvad med arbejdet, så falder interessen pludselig stærkt igen.

Mon der er nogen, der kan huske, da et lyst hoved fik den gode ide, at vi skulle gøre noget for ungdommen udenfor vore egne rækker. Det blev til »Idiotirsdagsaftenerne«, hvor vi en vinter igennem hveranden tirsdag aften havde åbent hus på Phønix for byens ungdom. Her var der hver gang 10 forskellige indslag i underholdning. Musik, sang, interview og lign. med en masse kendte og ukendte kunstnere samt piloter, frømænd, stewardesser, motorkørere, faldskærmsfolk, militærfolk og mange andre.

Det var ment som et oplæg til andre foreninger, som stod ungdommen nærmere end os. Det blev en ubetinget succes, men det blev ikke fulgt op fra andre foreninger.

Det har altså ikke været musik altsammen i »Nykøbing Amatørorkester« som det hed dengang.

Jørgen Larsen

Blandt orkesterets faste arrangementer er medvirken ved Sct. Hansfesten på Amtshospitalet, tidligere SNS. Her er orkesteret ved 25 års jubilæet under Børge Ringtveds faste og myndige direktion. En af orkesterets store opgaver er at besøge egnens forskellige institutioner. Årets højdepunkt foruden Sct. Hansfesten er vel nok 1. juledags besøgene ved kirken, på sygehus og alderdomshjem. Vi håber fornøjelsen er gensidig. Orkestermedlemmerne har helt sikkert stor glæde af disse besøg.

Stort og småt – mest småt

En ting, der altid har været et kendetegn for Stadsorkesteret, er det gode humør og evnen til at se de humoristiske sider af enhver situation. Det humoristiske ved denne lille historie var dog ikke fremherskende for de implicerede lige i øjeblikket.

Orkesteret havde deltaget i et stævne på Bakken, og på vej hjem besøgte man de små haver i Pilealle. Man spillede et par numre, og der blev samlet ind til en omgang til musikerne. Da beløbet skulle overrækkes og omsættes i pilsenere, snuppede den daværende formand Nybjerg ('Laus) pengene og stak dem i lommen med bemærkningen. »Dem gemmer jeg til en anden gang. I har vist fået rigeligt i dag«. Noget tørstige og ikke så lidt slukørede besteg man bussen og begav sig hjemad.

Det er Svend Hansen (»Tjim Bum«), der fortæller historien. Han kom med i orkesteret i 1945. Stadsmusikanterne spillede ved Rådhuset, og Svend stod af cyklen for at lytte til musikken. Mens han stod der, tænkte han, at det egentlig kunne være meget sjovt at være med i det foretagende.

Svend »Tjim Bum« Hansen i sit es med stortrommen. Billedet stammer fra en østrigsk aften på Anneberg i efteråret 1976, men Svends humør og rytmesikkerhed stråler i møde fra masser af orkesterbilleder. Replikkens slagfærdighed står fuldt ud mål med trommekøllens. Svends søn Kurt er nu tiltrådt som fanebærer.

En af musikanterne må have gættet hans tanker, for en dag opsøgte han Svend ude i Askehaven og fik Svend med i orkesteret. Han har været med siden. Dels som fanebærer og dels i slagtøjet, beskæftiget med bækkener og stortromme.

Dengang spillede man i sit eget tøj. Kun en kasket var fælles kendetegn for orkesteret. I 1950 fik man så de første uniformer. Byens borgere havde samlet 3.300 kroner sammen, og da man fik lagt overskuddet fra et par revyer oveni, var der råd til rigtige uniformer. Grå benklæder og blå jakker med byvåbenet på brystlommen. Halvmånen i byvåbenet afstedkom ofte de mærkeligste formodninger om orkesterets hjemsted. I Hillerød var der sågar nogle damer, der troede på, at musikerne kom fra Tyrkiet.

Det var nu før den tid, at man »tabte« en tubaist ude på Egebjergvej. Man var på vej ud til Grønnehavehus, hvor der på den tid lå et græsningsareal overfor. Svend gik foran tubaen og frydede sig over det gode og faste tubaspil. Pludselig lød der et par langtrukne »um-ba um-ba« efterfulgt af et brøl som fra et dyr i nød. Da Svend diskret skævede bagud, så han, at tubaspilleren var trimlet ned i grøften og nu lå og sprællede for at komme på benene igen. Nå, den måske lidt beskænkede tubaist kom da på benene igen og fik indhentet resten af orkesteret.

Svend sørgede for øvrigt for at søgelyset forsvandt fra dette lille intermezzo ved selv at overtage hovedrollen i det næste optrin. Forud for et asfaltbal skulle man hente et klaver på Grønnehavehus. Transporten foregik med hestevogn. Det var varmt, vejen lang og støvet. Vel ankommen til Grønnehavehus afprøvede man klaveret et stykke tid. Bl.a. måtte man jo undersøge, om der kunne danses til det. Det konstaterede Svend og vognmanden i en sjælfuld tango. Men tiden gik, og da Svend omsider kom op på skolen og fik trommen spændt på, var de andre allerede gået. Svend satte resolut i gang og fik indhentet resten af orkesteret ved købmand Hans Hansen, det nuværende Amtssparekassen. Den hale af tilhørere, som den ensomme trommeslager havde fået samlet sig, var efter hans eget udsagn mindst lige så stor som orkesterets ledsageflok.

Det var jo snarrådigt handlet. Ikke mindre resolut handlede nu afdøde Harry Rasmussen fra Søstrup. Under en skovtur opdagede han, at snapseglassene stod hjemme i skabet. Alle anede en katastrofe af uanede dimensioner, men før panikken brød ud for alvor, halede Harry en stor agurk op af madkurven, skar en ende af, udhulede denne, og så var problemet med hensyn til snapseglas klaret i denne omgang. Det var forøvrigt Harry, der altid medbragte orkesterets største madpakke. Nyankomne medlemmer kiggede skeptiske og tvivlende, når den lille ældre mand pakkede en snes rundtenommer ud. Men tvivlen svandt hurtigt. Harry havde opdaget, at tubaspilleren, der elskede stegt lever, aldrig havde det med, fordi hans kone ikke kunne fordrage det og derfor ikke gad lave det. Det problem klarede Harry ved at smøre lidt ekstra. Da de andre opdagede denne hjælpsomhed, måtte han efterhånden smøre en anselig mængde, når vi skulle afsted.

Ja, sådan er der så mange små anekdoter, der fortælles igen og igen. For at vende tilbage til Svend må festerne hos Svend og Tulle heller ikke glemmes. Der opstod mange gode historier og minder ude i Askehaven, hvor der altid har været plads og vilje til at samle vennerne.

O.V. Neerup

Knud Bech - Dirigent

Palle Nielsen - Trompet

Kurt Hansen - Fane

O. V. Neerup - Althorn

Åse Andersen Tambourmajor

Flemming Jensen - Trompet

Mogens Larsen - Basun

Johannes Brahms - Trompet

Eigil Klastrup – Trompet

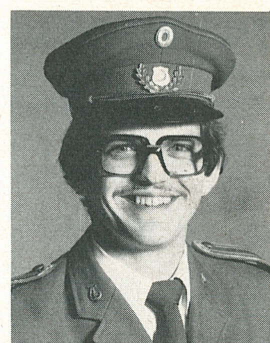

Steen C. Frederiksen - Piccolo

Jette Højsted - Klarinet

Børge Rasmussen - Cornet

Poul Erik Johansen - Cornet

Lis Christensen - Bækkener

Steen Nielsen - Tuba

Palle Flügge – Trombone

Joan Pedersen - Klarinet

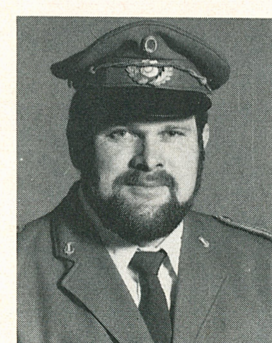

Carsten Jensen - Trompet

Hans Knudsen - Lilletromme

Toke Persson - Basun

Bo Rasmussen - Lilletromme

Svend Åge Christensen
Trompet

Jørgen Jensen - Basun

Svend Hansen – Stortromme

Lone Petersen

Helle Madsen

Inger Olsen

Helene Christensen

Aino Olsen

Britt Sander Jensen

Pia Holm Henriksen

Per Christiansen

Susanne Andersen

Lone Grenå

Dorit Nielsen

Helle Nielsen

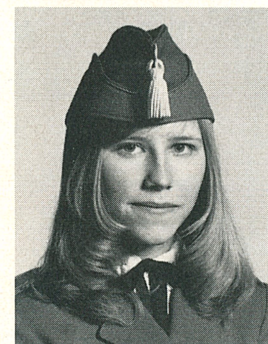
Anette Lund Jørgensen

Bonnie Johansen

Kirsten Thiesen

Anja Olsen

Gitte Madsen

Heidi Nielsen

Pia Nielsen

Jane Hansen

Susanne Henriksen

Dorthe I. Hansen

Pia Hansen

Kirsten Hansen

Marianne D. Kragh